

เขา... พูบลายเลือดปีศาจที่โผล่เวียนอยู่ในกาย
กับเธอ... เจ้าหญิงสูงศักดิ์ที่เขาต้องฟาดฟันอุปสรรค
มากมายเพื่อให้ได้เธอมา
ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิต เขาก็จะเก็บรักษาความรักนี้อาไว้
ในหัวใจ... ไม่มีวันลืมเลือน

Silver Rain... หยาดฝนสีเงิน

moana (เด็กทะเล) เขียน

Dreamland of love

Silver Rain... หยาดฝนสี่เวิ่น

moana (เด็กทะเล) เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN-13 978-974-9984-71-0

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN-10 974-9984-71-4

ภาพประกอบปก ศติ ธนาดีโรจน์กุล

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ความรัก...เป็นเหมือนมนต์วิเศษ

อาจเป็นมนต์เรียกดอกไม้ เรียกฝนเย็นฉ่ำ หรือทำให้หัวใจอบอุ่น
และไม่จำเป็นเลยว่า...เจ้าของมนต์นั้นจะต้องเป็นนักเวทย์ หรือเทวดา
นางฟ้าที่ไหน

เพราะปีศาจ...อย่างเรน กราเซล ก็เรียกมนต์เหล่านั้นได้... จำเพาะ
สำหรับใช้กับเจ้าหญิงดาเรียแสนสวยเท่านั้น

แน่นอนว่า...มนต์วิเศษ...ไม่อาจถูกแบ่งกันด้วยเชื้อชาติหรือเผ่าพันธุ์ใดๆ

โดยเฉพาะหากมันได้รับการหลอมรวมจากใจสองใจจนเป็นหนึ่งแล้ว...

มันจะแข็งแกร่งจนใครก็นึกไม่ถึงทีเดียว

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ตัวอย่าง

ประวัตินักเขียน

MOANA อ่านว่า โมอานา นะคะ หรือ ถ้าตามที่คนตั้งชื่อ (ขออนุญาตเอ่ยชื่อ Small Qpid) ให้ออกเสียงก็คือ "ม้อะนะ" (สรุปว่าคนตั้งชื่อเขาอยากบอกว่า คนเขียนคนนี้นะ ม้อะนะ ฮา)

Moana เป็นภาษาฮาวายที่แปลว่า "ทะเล" หรือ "by the sea" ค่ะ

Moana เป็นหนึ่งในอีกนามปากกาของ "เด็กทะเล" ค่ะ ใช้กับแนวโรแมนติกแฟนตาซี ที่มี เจ้าชาย เจ้าหญิง ปิศาจ เวทมนต์ และแน่นอน ต้องไม่พ้นเรื่องของความรัก หวังว่าโมอานา (หรือ ม้อะนะ) จะทำให้ทุกท่านสนุกและมีความสุขกับโลกแห่งจินตนาการนะคะ

แนะนำตัวกันเล็กน้อยเพื่อใครจะอยากรู้ (หรืออาจจะไม่มี...เศร้า)

Moana เขียนนิยายมานานแล้วค่ะ ตั้งกะสมัยมัธยมปีที่สาม และได้รับการตีพิมพ์ออกหนังสือเป็นเล่มๆ โดยสนพ. แจ่มใส เมื่อเกือบๆ จะห้าปีที่แล้วค่ะ ในแนวเรื่องรักใสๆ ที่ไม่ใช่แฟนตาซี ในนามปากกา "เด็กทะเล" และมีหนังสือรวมเล่มเดี่ยวๆ ออกมาเรื่อยๆ รวมทั้งหมดก็เล่มแล้วค่ะ (ไม่นับเรื่องสั้นนะคะ) ส่วนตอนนี้ก็เพิ่งเรียนจบมาดๆ ค่ะ (เปล่าค่ะเปล่า ไม่ได้เด็กขนาดนั้น จบการศึกษาระดับสูงที่สุดที่เขามีการเรียนการสอนนะคะ เพราะงั้น อายุก็มากพอๆ...แก่อะ) ตอนแรกนี่กลัวลมจะ ดีหวนพากลับเมืองไทยซะที (หลังจากที่เอาแต่พัดขึ้นเหนือไปเรื่อยๆ จนตอนแรกคิดว่าจะไปชั่วโลกเหนือซะแล้ว) แต่ลมพัดกลับไปแค่ครึ่งทาง เลยต้องย้ายจากเกาะเหนือสุดของ ญีุ่ปุ่น (ฮอกไกโด) ลงไปเพียงแค่เกาะใต้ ของญีุ่ปุ่น (คิวชู)) และน่าจะอยู่สักสองปีก่อนที่ลมจะพัดอีกครั้งให้กลับเมืองไทยนะคะ

แนวแฟนตาซีเวทมนตร์และความรักเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องแรกที่ได้ออกสู่สายตาผู้อ่าน ยิ่งไงก็ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ ขอบคุณมากค่ะ

ม้อะ...อะนะ (moana)

ตัวอย่าง

บทนำ
อดีตกาลที่ผ่านเลย

ตัวอย่าง

"เรน...ตื่นซะที่เถอะเรน"

เสียงเล็กใสดังกระซิบเข้ามาในห้วงแห่งความฝัน หากเขายังคงนั่งนิ่ง
อยู่อย่างนั้น...นั่งอยู่ในความมืดมิดที่ครอบคลุมหัวใจ

"เรน...เอโอเลียไม่อยู่แล้วนะ เอโอเลียไปแล้ว..."

...ใครกันเอโอเลีย แล้วใครกันเจ้าของเสียงเล็กๆ นั้น...

"เรน...ฉันไม่มีใครแล้วนะ...เรน...ฉันไม่เหลือใครแล้วนะเรน"

...ใคร...เมอร์ชี!...

เหมือนความทรงจำจะพุ่งวาบเข้าในหัวใจ ความห่วงกังวลล้นเข้า
ครอบคลุมอย่างซ้ำๆ

...เมอร์ชี...ร้องให้หรือ...ร้องให้ทำไม...

"เรน...ตื่นเถอะนะเรน ตื่นเถอะ..."

...เมอร์ชี...ยังไม่อยากตื่นเลย...ยังไม่อยากลืมตาตื่นเลย...มันยังเจ็บ
อยู่เลย...ทั้งหัวใจ...ทั้งความทรงจำ...

...ดาเรีย...ดาเรีย...ทำไมต้องจากไป ทำไมต้องไป...

"เรน..."

...'เรน เรน...หญิงชอบสีตาของท่านจัง ชอบเส้นผมท่านด้วย แล้วก็ชอบรอยยิ้มท่าน...ยิ้มให้หญิงบ่อยๆ นะเรน...

...ดาเรีย...ฉันก็ชอบดวงตาของเธอ รอยยิ้มของเธอ...

...'หญิงรักท่าน...เรน รักที่สุด...'

...ฉันก็รักเธอ...ดาเรีย...

"เรนตื่นเถอะ เรน..."

...เมอร์ซี...ขออีกนิด...ขอเวลาอีกนิด มันยังเจ็บอยู่เลย...

...ร้อยปีมันสั้นนิดเดียว...แค่หลับตาก็ผ่านหาย แต่ความทรงจำในใจมันไม่เลือนไปเหมือนเวลานี้นะ...

...เมอร์ซี รออีกนิดนะ ขอเวลาอีกนิด...แล้วเดี๋ยวจะลืมตาตื่น...ไปอยู่ข้างๆ เมอร์ซี...

บทที่ 1

เด็กน้อยกับหยาดน้ำตา

ตัวอย่าง

สวนอุทยานขนาดเล็กทางด้านหลังราชวังแห่งประเทศพลัสทาร์ สดใสและหอมกรุ่นไปด้วยดอกไม้หลากชนิดที่กำลังแย้มบาน ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านให้ร่มเงามีร่างเล็กนั่งกอดเข่าอยู่อย่างเงียบเชียบ ร่างเล็กบางเจ้าของเรือนผมหยักศกสีน้ำตาลอมทองกัดริมฝีปากสีสดไว้แน่นเพื่อสะกดกลั้นเสียงสะอื้น แต่หยาดน้ำตาเม็ดโตๆ กลับร่วงรินออกมาจากดวงตาสีน้ำตาลอ่อนใสคู่งามอย่างไม่ขาดสาย ร่างทั้งร่างสั่นสะท้านไปด้วยแรงสะอื้น หากไม่มีเสียงร้องดังเล็ดลอดออกมาให้ใครได้ยิน

...‘เจ้าเป็นเชื้อพระวงศ์ ห้ามร้องไห้ให้ใครเห็นรู้มัย’...

ถ้อยรับสั่งหนักแน่นของใครบางคนดังมาในห้วงสำนึก ใบหน้างดงามวัยกึ่งลงซบกับเข่าที่กอดอยู่ หวังจะให้ชุดเสื้อกระโปรงสีชมพูหวานที่สวมใส่ยับยั้งหยาดน้ำตาที่ร่วงริน หากยังทำอย่างนั้นน้ำตาก็ยิ่งรินไหลลงมาไม่ขาดสายจนกระโปรงตัวสวยเปื้อนเต็มไปด้วยรอยน้ำตา

‘นั่นนะหรือคะพระธิดาของกษัตริย์การ์วิน ไม่น่าเชื่อ’

เสียงแหลมเล็กเหมือนจะดังกระซิบอยู่ใกล้ๆ มือเล็กยกขึ้นปิดหูทั้งสองข้างแน่นราวกับไม่อยากจะได้ยิน หากเสียงเหี้ยมหยั่นก็ยังคงดัง

ตามมาหลอกหลอนไม่ยอมคลาย

‘ทำไมหรือคะท่านหญิง’

‘ตั๋ย นี่ท่านไม่เคยสังเกตเลยหรือคะ พระธิดาองค์นี้นะไม่มีพลังเวทใดๆ เลยนะคะ ทั้งๆ ที่กษัตริย์การ์วินมีพระปรีชาในเรื่องเวทมนตร์มากที่สุด ในแดนมนุษย์แห่งนี้แท้ๆ’

‘อย่าบอกนะคะท่านหญิง ว่าพระชายาแดเรลมี...’

ภาพนัยน์ตาที่เบิกกว้างอย่างตกใจเกินปกติของผู้พูดยังติดขัดในความทรงจำ แม้เธอจะบอกว่าลืม ‘ต้อง’ ลืม หากความเป็นจริงมันไม่ใช่เลย...ไม่เลย

‘อย่าอิงไปคะ เขาปิดกันให้เซต เจ้าหญิงพระองค์นี้มีอะไรเหมือนกษัตริย์การ์วินเสียที่ไหน ไม่มีไม่มีเลย ทั้งสีผมสีตาไปเหมือนใครก็ไม่รู้กับพระชายาก็ไม่เหมือน ยิ่งองค์กษัตริย์ก็ยังไม่เหมือนใหญ่’

‘ตั๋ย ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ’

‘ไม่ยากเชื่อก็ต้องเชื่อคะ แหม ก็อย่างที่พวกเราารู้ๆ กันอยู่ไงคะ ว่าพระชายาแดเรลนั้นเป็นของบรรณาการจากเผ่าเนเบสที่อยู่ในหุบเขาลึกทางเหนือของพลัสทาร์ แล้วตอนที่ถูกนำมาถวายนะ พระชายาแดเรลก็ไม่ได้เต็มใจอะไรนี่คะ เห็นว่ามีคนรักอยู่ก่อนแล้ว’

‘อ้อ คนรักที่เป็นนักรบนั้นนะหรือคะ’

‘ใช่แล้วคะ เขาลือกันออกเซตว่าเจ้าหญิงดาเรียนะคล้ายๆ...เจ้านักรบที่ไร้เวทคนนั้นนัก’

‘ตั๋ย พระชายาแดเรล เห็นเงียบๆ หงิมๆ ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ องค์กษัตริย์ช่างน่าสงสารเสียจริง’

...ไม่จริง หญิงไม่ใช่ลูกของใครอื่นอย่างที่เขาลือกัน หญิงเป็นลูกของท่านพ่อ...

คราวนั้นก็ได้แต่ครีträรงในใจเหมือนอย่างที่กำลังร้องอยู่ในตอนนี้

...หญิงเป็นลูกท่านพ่อ...ท่านแม่ก็ตรัสเสมอว่าหญิงเหมือนท่านพ่อ

แม่สีตาสีผมจะไม่เหมือน แต่รอยยิ้มของหญิงก็เหมือน...เหมือนราวกับเป็น
รอยยิ้มเดียวกัน...

‘อย่าไปฟังคำใครเลยลูก...ใครทำอะไรลงไปก็รู้อยู่แก่ใจคนทำดี
อยู่แล้ว และแม่ก็รู้แก่ใจของแม่ดีว่าหญิงเป็นลูกของแม่กับท่านพ่อ...ไม่ใช่
ลูกคนอื่นอย่างที่ใครว่า’

น้ำเสียงปราณีของท่านแม่ดังกระซิบเบาลอยมากับสายลม ร่างเล็กบาง
ยั้งสะท้านสั่นราวกับหนาวเหน็บยิ่งนัก ทั้งๆ ที่ยามเย็นในฤดูร้อนเช่นนี้ยัง
ร้อนอบอ้าวอยู่มาก

‘แล้วพลังเวทของหญิงล่ะคะ...ทำไมไม่มีเลย พี่จ้านส์ พี่เจนิก้า หรือ
แม้แต่อะเบลล่าที่อายุแค่สามขวบต่างก็มีพลังเวทแข็งแกร่งกันทั้งนั้น’

เสียงเล็กๆ ของเธอเถียงออกไปเป็นครั้งแรก ดวงพักตร์งดงามของ
พระมารดาแย้มสรวลหวาน หากนัยน์เนตรคู่งามกลับหม่นลง

‘แล้วทำไมหญิงต้องเหมือนใครล่ะจ๊ะ หญิงก็คือหญิง พวกพี่ๆ น้องๆ
ของหญิงก็คือพวกเขา มันไม่เกี่ยวกันนี่’

‘แต่ถ้าหญิงเป็นลูกของท่านพ่อ หญิงก็ควรจะมีนี่คะ’

‘ทำไมถึงอยากมีล่ะจ๊ะ’

พระมารดาตำสถามอย่างอ่อนหวาน ร่างเล็กจ้อยโผเข้าไปเกาะเอว
บางของพระมารดาไว้อย่างประจบ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนใสมีรอยน้ำตา
คลอคลอ

‘ถ้าหญิงมีพลังเวท...ท่านพ่ออาจจะเอ็นดูหญิงบ้าง’

‘เจ้าหญิงองค์น้อยของแม่...เอาอะไรมาพูดหนอ ตรงไหนกันที่ท่านพ่อ
ไม่เอ็นดูลูก ลูกไม่รู้หรือว่าพระองค์รักลูกมากแค่ไหน’

‘แต่ท่านพ่อก็ไม่เคยชมหญิงเลย ไม่เคยกอดหญิงด้วย’

น้ำเสียงหงอยเหงาลบรอยแย้มสรวลสวยบนดวงพักตร์งาม ช้านาน
กว่าที่พระชายาแดเรลจะก้มลงโอบอุ้มร่างเล็กไว้ในอ้อมแขน

‘ถ้าหญิงเป็นเด็กดี...ท่านพ่อต้องชมหญิงแน่จ๊ะ และจะกอดหญิง

แน่นๆ แบบที่แม่กอดหญิงด้วย'

'จริงนะคะท่านแม่'

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนจ้องสบนัยน์ตาสีฟ้าของพระมารดานิ่งดูจะ
ร้องเรียกคำสัญญามั่น พระองค์แย้มสรวลรับอย่างอ่อนหวาน

'จริงสิจะหญิงดาเรีย...แม่ไม่โกหกหญิงหรอก'

...พระองค์โกหก...ท่านแม่โกหก ต่อให้เป็นเด็กดีแค่ไหน เชื่อฟัง
ท่านพ่อแค่ไหน พระองค์ก็ไม่เคยชมหญิงเลย ไม่เคยแม่แต่จะเหลือบ
เนตรมอง ไม่เคยแม่แต่จะกอดหญิงไว้ในอ้อมแขนแบบนั้น...

...หญิงไม่มีใครเลย...ท่านแม่...

หยาดน้ำตาเปิกชุ่มกระโปรงสีชมพูที่สวมใส่ หากยังไม่อาจจะหยุด
น้ำตาที่รินไหลได้ ร่างบางยังสิ้นสะท้อนด้วยความหนาวเหน็บที่เกาะกิน
หัวใจดวงน้อยอันอ่อนล้า

...ไม่มีใครกอดหญิง...ไม่มี...นับตั้งแต่ที่ท่านแม่จากไปเมื่อสองปีก่อน
หญิงก็อยู่เพียงลำพัง...อยู่...แค่คนเดียว...

...ทำไมพระองค์ไม่พาหญิงไปด้วย ทั้งหญิงไว้ที่นี้เพียงลำพังทำไม
กัน...ทิ้งไว้ทำไมกัน...

"ร้องให้ทำไมสาวน้อย"

เสียงทุ้มห้าวดังขึ้นเบาๆ ทำเอาร่างเล็กจ้อยสะดุ้งขึ้นสุดตัว ดวงหน้า
เล็กๆ เยขึ้นแล้วกวาดตามองรอบกายอย่างหวาดระวัง นัยน์ตาคู่สวยที่
ยังเต็มไปด้วยน้ำตาจ้องค้ำกับร่างที่ยืนพินิจต้นไม้อยู่ไม่ไกลนักอย่างตกตะลึง
แสงอาทิตย์ที่กำลังเริ่มลับขอบฟ้าสะท้อนใส่ตาจนทำให้เห็นผู้บุกรุกเป็น
เพียงแค่กรอบโครงร่างสูงใหญ่ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนกะพริบปิดลง ก่อน
จะเปิดลิ้มขึ้นแล้วพบว่าคนแปลกหน้าผละออกมาจากต้นไม้ต้นนั้นและ
ก้าวเข้ามาใกล้เธอมากแล้ว แสงสีทองของตะวันดวงโตทาบบ้างดวงหน้า
คมคายของชายหนุ่มคนนั้นให้เด็กน้อยตะลึงมอง

...ร่างสูงสง่า ผิวขาว rám แดด เส้นผมสีน้ำเงินเข้มเหลือบดำยาว
จรดกลางหลังถูกปล่อยยาวสยาย ดวงตาสีเงินที่ฉายรอยยิ้มอ่อนโยนยาม
มองจ้องมา จมูกโด่งสวย ริมฝีปากบางสีสด...

...ดงาม...ผู้ชายคนนี้ดงามยิ่งกว่าผู้ใดที่เธอเคยเห็นมา...

"มองตาค้างไปเลย"

เสียงหัมทำวกล้วนเหวระดังขึ้นเบาๆ อีกครั้ง เรียกดวงตากลมโต
คุณให้กะพริบพริบ แล้วรอยรับรู้ก็เข้ามาแทนที่รอยตกตะลึง ร่างเล็กจ้อย
ลุกยืนอย่างตกใจ แต่ไม่อาจจะละสายตาจากคนตรงหน้าไปได้แม้สักวินาที
เพราะดวงตาสีเงินสวยคุณนั้นดึงดูดเธอเอาไว้จนไม่อาจจะละสายตา

"ร้องไห้ทำไมหรือสาวน้อย"

เจ้าของดวงตาสีเงินยังถามมาอีกขณะที่ก้มตัวลง แล้วใช้ปลายนิ้ว
เรียวแข็งแรงที่ติดจะเย็นเยียบแตะซับน้ำตาบนแก้มवलให้อย่างอ่อนโยน

...ใครกัน ผู้ชายคนนี้เป็นใครกัน ทำไมถึงมองเธอด้วยสายตาอ่อนโยน
เช่นนี้ ทำไมถึงทำกับเธออย่างอ่อนโยนแบบนี้...

"ใบหน้าสวยๆ ของเธอไม่เหมาะกับน้ำตาเลยรู้มั๊ย"

เขาพูดด้วยรอยยิ้มหลังจากซับน้ำตาให้เธอจนหมดแล้ว

"ท่านเป็นใครกัน เข้ามาที่นี่ได้อย่างไร รู้มั๊ยว่าที่นี่ห้ามคนนอกเข้ามา"

เสียงเล็กใสดังถามเร็วเร็วหลังจากที่สติกลับคืนมาครบแล้ว คิ้ว
เรียวสวยของคนฟังขมวดน้อยๆ ด้วยความขบขัน นัยน์ตาสีเงินปรายมอง
เด็กน้อยด้วยรอยยิ้มเอ็นดู

"ถามเป็นชุดอย่างนี้จะให้ฉันตอบอะไรก่อนดี"

"ท่านเป็นใคร"

เสียงหวานนั้นเอ่ยถาม เขาหัวเราะเบา หรูดตัวลงนั่งคุกเข่าให้ดวงหน้า
คมคายอยู่ระดับเดียวกับใบหน้าเล็กๆ นั้น นัยน์ตาสีเงินจ้องประสานดวงตา
สีน้ำตาลอ่อนที่มองจ้องมาอย่างใครรู้

"เธอแนะนำตัวให้ฉันรู้จักก่อนสิ แล้วเดี๋ยวฉันจะบอก"

ดวงหน้างดงามของเด็กน้อยฉายรอยไม่แน่ใจนิดหนึ่ง ก่อนจะ
ตัดสินใจเอ่ยตอบออกมา

"ดาเรีย...ดาเรีย เวอร์ซิท เจ้าหญิงแห่งพลัสทาร์"

คำแนะนำตัวเรียกรอยอะไรบางอย่างให้พาดผ่านดวงตาสีเงินคู่
น้ามอง ก่อนที่เจ้าของดวงตาจะส่งรอยยิ้มมาให้

"เจ้าหญิงน้อย...เป็นเกียรติยิ่งที่ได้รู้จักกระหม่อม"

ชายหนุ่มพูดอย่างอ่อนน้อม เอื้อมจับมือเล็กนุ่มขึ้นมาจากุมพิตแผ่วเบา
อย่างให้เกียรติ

"หญิงบอกท่านแล้ว ท่านละ จะบอกหญิงได้หรือยังคะว่าเป็นใคร
เข้ามาได้อย่างไร"

เด็กน้อยถามต่ออย่างไม่ยอมปล่อยให้ข้อสงสัยมลายหาย เรนอมยิ้ม
ก่อนตอบด้วยน้ำเสียงนอบน้อมดุจเดิม

"เรน...กระหม่อม เรน กราเซล...เดินเข้ามากระหม่อม"

"เรน...เรนที่แปลว่าหยาดฝน...หญิงชอบฝน ฝนจะทำให้ดอกไม้
เบ่งบาน ทำให้โลกสดชื่น"

...แต่เห็นจะไม่ใช้หยาดฝนของเขาเสียกรรมัง หยาดฝนสีเงิน...
หยาดฝนที่จะพัดพาทำลายล้างทุกสิ่งสรรพให้สูญสิ้นลง...

เรนคิดด้วยรอยยิ้มนิดๆ แต่ไม่เอ่ยอะไรออกไป นัยน์ตากลมโต
คู่นั้นยังคงมองจ้องเขาอย่างยังไม่คลายความสงสัย

"แล้วท่านมาที่นี่ทำไมคะ"

"มา...เฝ้ากระหม่อม"

เขาตอบด้วยรอยยิ้มอีกแล้ว ดวงหน้าเล็กๆ ของเจ้าหญิงพระองค์
น้อยเอียงมองรอยยิ้มนั้น แล้วรอยยิ้มหวานก็คลี่ตามมา

"ท่านยิ้มสวยจัง ยิ้มให้หญิงดูอีกได้มั๊ยคะ"

เรนชะงักไปนิดกับคำพูดนั้น หากรอยยิ้มก็แย้มแต่มีใบหน้าคมคาย
อย่างใจดี

"ว่าแต่เจ้าหญิงน้อยร้องให้ทำไมหรือกระหม่อม"

"อย่าพูดราชาศัพท์กับหญิงเลย...หญิงไม่ใช่เจ้าหญิงคนสำคัญอะไรหรอกค่ะ ก็แค่เจ้าหญิงเล็กๆ ที่ไม่เป็นที่สนใจของใคร"

ดวงตาคู่สวยมองลงอย่างเศร้าลึกเกินกว่าที่ได้ก๊วยนี้จะเป็น เรนอึ้งไปกับแวตาสั้นนั้น เขาหนึ่งคิดอยู่ชั่วครู่ก่อนจะคลายยิ้มออกมา พร้อมกับที่มีมือใหญ่ถักยื่นออกไปตรงหน้า พลันแสงสีเงินก็สว่างวาบปรากฏให้เห็นเป็นดอกไม้กลีบบางสีเงินสวยดอกน้อยวางอยู่ตรงกลางมือ เขาบรรจงยื่นมันออกไปก้านล่อสาวน้อยผู้มีดวงตาเศร้าอย่างอ่อนโยน

"ท่านใช้เวทีได้"

เสียงเล็กใสุ่ทานอย่างแปลกใจ เรนพยักหน้ารับ ยังคงยื่นดอกไม้มันออกไปตรงหน้า

"สำหรับเจ้าหญิง...อืม สำหรับดาเรีย...จะรับไว้มัย"

เด็กน้อยเงยมองสบตาสีเงินหนึ่ง ก่อนที่รอยยิ้มจะแย้มออก นัยน์ตาคู่สวยฉายรอยดีใจยิ่ง แล้วมือเล็กๆ ก็เอื้อมหยิบดอกไม้ดอกนั้นขึ้นไปถือไว้อย่างทะนุถนอม

"ขอบคุณค่ะ...ท่านใจดีจังเลยเรน ดอกไม้ของท่านก็สวย...สีเงิน...เหมือนสีของดวงตาท่าน"

"เรียกฉันว่าเรนเฉยๆ ก็ได้ดาเรีย"

"แต่ท่านแก่กว่าหญิงนี้คะ..."

เด็กน้อยพูดอย่างไม่แน่ใจ เรนหัวเราะดังกับคำนั้น

...แก่กว่า...ใช้สินะ เขาคงแก่กว่าใครทั้งหมดทั่วทั้งพลัสทาร์นี้กระมัง...

"แลกกันไวดาเรีย ฉันไม่ใช่ราชาศัพท์ ดาเรียก็ไม่ต้องเรียกฉันว่าท่าน เพราะถึงแม้ฉันจะแก่กว่าดาเรีย แต่ฉันก็ยังไม่อยากจะแก่จนเป็น 'ท่าน' นี่นะ"

นัยน์ตาสีเงินหรือเป็นเชิงล้อ ดาเรียหัวเราะอย่างจำเริญ รอยตาเศร้าๆ เมื่อครู่จางหายไปมากแล้ว เรนมองภาพนั้นด้วยความพอใจ

"แล้วจะเล่าให้ฉันฟังได้หรือยังดาเรีย ร้องให้ทำไม"

น้ำเสียงอ่อนโยนนุ่มนวลของชายตรงหน้าเรียกหยาดน้ำตาให้ขึ้นมา
เอ่อคลอดวงตาคู้งามอีกครั้ง

"หญิงอยากใช้พลังเวทให้เป็น"

คิวเรียวเข้มขมวดมุ่นอย่างแปลกใจ

"ดาเรียใช้พลังเวทไม่ได้หรือ"

ศิระะเล็ก ๆ ส่ายปฏิสถ เหนียงอิงไปนิดก่อนจะคลายยิ้มออกมา
เหมือนเดิม

"ถ้าฉันจะสอนให้ละ ดาเรียอยากเรียนมั๊ย"

"อยากเรียนค่ะ"

นัยน์ตาคูโตเป็นประกายระยิบอย่างดีใจกับข้อเสนอ นั้น เหนหัวเราะ
เบาๆ

"ฉันจะสอนสร้างดอกไม้เหมือนเมื่อครู..."

เขาบอก แล้วเวทง่ายๆ บทหนึ่งก็ถูกถ่ายทอดสีเงินสว่างวาบแล้ว
ดอกไม้สีเงินก็ปรากฏตรงหน้าอีกครั้ง ดาเรียเอื้อมไปหยิบดอกไม้ชิ้นนั้นขึ้น
ไปถือไว้ด้วยความชื่นชม

"ลองลิดาเรีย"

ริมฝีปากบางขยับเบาๆ เป็นเวทมนตร์บทนั้น แต่ความเจียบสังัด
และไร้ซึ่งพลังคือผลลัพธ์ ดวงหน้างดงามซิดเผือดลงกับความไร้ฝีมือของ
ตนเอง นัยน์ตาคู่สวยเศร้าลงอีกแล้ว เหนคลายยิ้มอ่อนโยนก่อนจะเอื้อมมือ
ไปจับมือเล็กบางนุ่มนิ่มเอาไว้

"เดี๋ยวท่องไปพร้อมๆ กับฉันนะดาเรีย"

เหนสั่ง ดวงหน้างามพยักน้อยๆ รับคำ แล้วเสียงทุ้มท้วมก็ร่ายมนต์
ประสานเสียงเล็กใสดังซ้าซัด แสงสีเงินสว่างวาบ และดอกไม้ดอกเล็กก็
ปรากฏ ดวงหน้างดงามแย้มยิ้มอย่างยินดียิ่ง ทำให้ใบหน้านั้นยิ่งสดใสและ
น่ามองเป็นยิ่งนัก

"ลองอีกทีสิดาเรีย"

เรนพุดอย่างอ่อนโยน เธอพยักหน้ารับแล้วพยายามร้ายเวทเป็นครั้งที่สอง แสงสีเงินสว่างวาวขึ้นมานิดหนึ่งก่อนจะจางหาย ไม่มีดอกไม้ปรากฏเหมือนเมื่อคราวก่อน แต่เด็กน้อยก็สัญญากับตัวเองแล้วว่าพยายาม เสียงเล็กเบาจึงยังคงท่องมนต์ดังอย่างต่อเนื่องตามความตั้งใจของเจ้าหญิงน้อย เรนทรุดตัวลงนั่งเอนพิงต้นไม้ใหญ่ทอดสายตามองเด็กน้อยผู้มีความพยายามเต็มเปี่ยมด้วยสายตาเอ็นดู ท่ามกลางแสงตะวันที่กำลังลับขอบฟ้าไปทั้งดวง

เวลาผ่านไปจนท้องฟ้าเริ่มมีดมิด จันทรเสี้ยวบางลอยขึ้นประดับฟ้าอย่างอ้อยอิ่ง ในขณะที่ดวงดาวมากมายพากันอวดโฉมแข่งกันเต็มฟากฟ้าในส่วนดอกไม้หอมกรุ่นไร้ซึ่งแสงสว่างใดๆ นอกจากแสงเรืองรองที่สาดมาจากคบเพลิงเวทที่เรนจุดขึ้นแล้วปักเรียงรายไว้ ดอกไม้สีเงินกองกระจัดกระจายอยู่รอบร่างเล็กบาง ดูจดังจะบอกว่าเวทเรียกดอกไม้บนนั้นถูกคนตัวเล็กใช้จนคล่องแล้ว นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนที่หันมาสบตาสีเงินเต็มไปด้วยรอยยินดี

"เก่งมากดาเรีย"

เรนชมด้วยรอยยิ้ม ริมฝีปากบางของเด็กน้อยแย้มกว้างด้วยความดีใจ

...เป็นครั้งแรก... ที่มีคนชมเธอนอกจากท่านแม่...

"ขอบคุณค่ะเรน"

เรนหัวเราะกับคำขอบคุณอ่อนหวานที่ได้ฟัง มือใหญ่เอื้อมไปหยิบดอกไม้สีเงินขึ้นมาแล้วค่อยसानดอกไม้ดอกลอดอกอย่างบรรจงพลางอธิบาย

"ฉันจะทำมงกุฎดอกไม้ให้ดาเรีย"

ดาเรียยิ้มกว้าง แล้วร่างเล็กจ้อยก็เอนตัวนอนบนพื้นหญ้าอย่างง่าย ๆ

มือเล็กทำคามมองมือใหญ่ที่กำลังเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่วด้วยความสนใจ

...มือของเรนทั้งใหญ่ทั้งแข็งแรง แต่ทำไมถึงได้จับดอกไม้ด้วยความนุ่มนวลได้ขนาดนั้นเล่าหนอ...

เรนเหลือบมองคนตัวเล็กที่นอนพิงพาดอยู่ด้วยรอยยิ้มเอ็นดู แล้วเพียงไม่นานดอกไม้สีเงินรอบกายก็กลายเป็นมงกุฎดอกไม้สีเงินแสนสวย ดาเรียลุกขึ้นนั่งแล้วขยับตัวเข้ามาใกล้อย่างตื่นเต้น เรนยิ้มก่อนจะบรรจงวางมันลงไปบนศีรษะเล็กๆ ที่ปกคลุมไปด้วยเส้นผมหยักศกสีน้ำตาลอมทองนุ่มสลวย นัยน์ตาสีเงินของคนทำมองภาพตรงหน้าด้วยความพอใจเป็นอย่างยิ่งนัก

...เหมือนนางฟ้าองค์น้อย...

"ขอบคุณค่ะเรน"

"ขอบมัยดาเรีย"

"ขอบมากค่ะ ชอบที่สุด...นับตั้งแต่ที่ท่านแม่จากไปก็ไม่มีใครเคยทำมงกุฎดอกไม้ให้หญิงอีก..."

ดวงตาคู๋สวยหม่นแสงลงอีกแล้ว เรนมองอย่างสงสาร ร่างเล็กจ้อยของสาวตัวน้อยเรียกให้เขาคิดถึงน้องสาวที่จากมา

...เมอร์ซี...

แล้วเรนก้ออดใจรั้งร่างเล็กบางเข้ามากอดไว้ไม่ได้ แรกทีเดียวเจ้าของร่างจ้อยก็ขึ้นตัวไว้อย่างตกใจ แต่เมื่อสัมผัสได้ถึงความอ่อนโยนนุ่มนวลในหัวใจของคนตรงหน้า เธอก็ยอมให้เขากอดไว้แต่โดยดี

...เพราะแท้ที่จริงแล้ว...เธอก็โหยหาอ้อมกอดอันอบอุ่นนี้อยู่เสมอมา...

"ฉันจะทำให้ดาเรียทุกวัน...ถ้าดาเรียต้องการ"

"จริงนะคะเรน...อย่าโกหกหญิงนะเรน"

นัยน์ตาน้ำตาลอ่อนเงยมองสบตาเขาหนึ่งราวกับร้องเรียกหาสัญญา เรนคลายยิ้มแล้วพยักหน้ารับ

"ไม่โกหกหรือกดาเรีย ฉันจะทำมงกุฎดอกไม้ให้ดาเรียทุกวัน"

"ขอบคุณค่ะเรน"

แล้วริมฝีปากบางก็ประทับรอยขอบคุนเบาๆ บนแก้มเขา เรนหนึ่งไป
นิตอย่างตกตะลึง ก่อนจะปล่อยรอยยิ้มออกมาเต็มใบหน้าคมคายอีกครั้ง

"ด้วยความยินดียิ่ง...ดาเรีย"

"สัญญา นะคะเรน"

"สัญญา..."

หากมันก็เป็นได้เพียงแค่สัญญาที่ผ่านเลยไป เพราะในวันรุ่งขึ้นเมื่อ
เรนกลับมายังสวนดอกไม้แห่งนั้นอีกครั้ง กลับไม่มีร่างเล็กจ้อยของสาวน้อย
คนนั้นอยู่เลย เขาเฝ้ารอ...รออยู่หนึ่งๆ ด้วยใจห้วงกังวล หากจนเวลาล่วง
ผ่านเข้าเย็นย่ำ สวนดอกไม้ก็ยังคงเงียบสงบไร้คนมาเยือน เรนเฝ้ารอคอย
คนที่เรียกร้องให้เขาสัญญาถึงห้าวันเต็มๆ เขาจึงตัดสินใจจากไป โดย
ลืมหูลืมตาไปหาหนทางแรกที่เดินทางมาถึงที่นี่เสียสนิทใจ เพราะนัยน์ตาสีน้ำตาล
อ่อนที่เต็มไปด้วยรอยน้ำตาคุ่นั้นมันประทับติดอยู่ในหัวใจเขาจนยากจะ
ลืมหูลืมตาและคิดถึงสิ่งอื่นใดได้อีก

บทที่ 2 บทสนทนาได้เงาไม้

ตัวอย่าง

"แล้วนายก็กลับมาทั้งอย่างนั้นหรือเรน"

เสียงถามอย่างแปลกใจดังมาจากเจ้าของร่างที่นอนอยู่บนพื้นใต้ต้นไม้ใหญ่ใบหนาที่บิที่ขึ้นอยู่อย่างโดดเดี่ยวบนเนินเขาเล็กๆ ที่เงียบสงบและเพราะความมืดมิดของรัตติกาลที่ครอบคลุมอยู่ นัยน์ตาสีฟ้าครามของคนพูดจึงมองไม่เห็นอะไรนอกจากเงาตะคุ่มของร่างสูงใหญ่ที่หนึ่งอยู่บนยอดไม้เบื้องบน ดวงตาสีเงินละจกดวงดาวพร่างพรายบนผืนฟ้ากำมะหยี่ลงมาทอดมองคนข้างล่างด้วยแววตาที่เริ่มจะกรุ่นๆ ขึ้นมาหน่อยตามอารมณ์

"แล้วจะให้ฉันทำยังไง"

"แล้วเรื่องที่นายพูดไว้ก่อนไปล่ะเรน"

คู่สนทนายังว่าไม่หยุด เรนถอนหายใจเฮือกใหญ่ ใจปรหวั่นไปถึงบทสนทนาเมื่อเดือนก่อนขึ้นมาทันใด

‘ฉันอยากสู้กับพวกมนุษย์’

เสียงทุ้มห้าวเปรยมา เรียกนัยน์ตาสีฟ้าครามของคนที่นั่งฟังอยู่ให้